

рантійності тут застосовується через функціональну мету такої виплати – забезпечити працівникові матеріальну можливість повноцінного і ефективного відпочинку.

Проведений загальний аналіз теорії та нормативного закріплення гарантійних виплат у чинному законодавстві, враховуючи сучасні економічні процеси, спрямовані на ствердження ролі власника, дозволяє їх умовно поєднати в три групи:

- що залежать від власника;
- здійснення права працівника на оплачувану відпустку;
- що не залежить від власника, але необхідні для здійснення державних, громадських обов’язків та функцій місцевого самоврядування.

До першої групи можна віднести такі гарантійні виплати: при переїзді на роботу в іншу місцевість, при службових відрядженнях, за час підвищення кваліфікації з відривом від виробництва, за час перебування в медичному закладі на обстеженні.

Друга група гарантійних виплат пов’язана з оплатою відпустки.

Третя група гарантійних виплат стосується здійснення повноважень депутатами місцевих рад, посадовцями професійних спілок, членами виборчих комісій [1].

Підсумовуючи викладену проблему гарантійних виплат в їх теоретичному та прикладному аспекті, ми дійшли висновку про застарілість нормативного матеріалу, необхідність оновлення та поточної кодифікації з цього питання. Як свідчить досвід, саме через застарілість, а по суті – прогалини законодавства, що регулює гарантійні виплати, виникають загрози, які потенційно можуть зазіхати і, нажаль, зазіхають на соціально-економічні права громадян.

Список використаних джерел

1. Дерев’яненко С. Все про відпустки / С. Дерев’яненко // Бухгалтерія в сільському господарстві. – 2010. № 14. – С. 14 – 21.

2. Закон України “Про оплату праці” від 24.03.1995 р. № 108/95 – ВР [Електронний ресурс] // <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=356-12>

КЛАСИФІКАЦІЯ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ЗА ГРУПАМИ ЗГІДНО З ПОДАТКОВИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ

Каліберда С. ОКР «Магістр» *

Тютюнник С.В., к.е.н., доцент кафедри організації обліку та аудиту

Побудова обліку основних засобів ґрунтується на їх визнанні та економічній класифікації. При визначенні основних засобів необхідно виходити з того, що вони є частиною активів, тобто ресурсів, контрольованих підприємством у результаті минулих подій, використання яких, як очікується, призведе до надходження економічних вигод у майбутньому.

Згідно з Податковим Кодексом України із змінами, внесеними згідно із Законом № 2856-VI (2856-17) від 23.12.2010, основні засоби – це матеріальні активи, у тому числі запаси корисних копалин наданих у користування ділянок надр (крім вартості землі, незавершених капітальних інвестицій, автомобільних доріг загального користування, бібліотечних і архівних фондів, матеріальних активів, вартість яких не перевищує 2500 гривень, невиробничих основних засобів і нематеріальних активів), що призначаються платником податку для використання у господарській діяльності платника податку, вартість яких перевищує 2500 гривень і поступово зменшується у зв'язку з фізичним або моральним зносом та очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких з дати введення в експлуатацію становить понад один рік (або операційний цикл, якщо він довший за рік).

В податковому обліку основні засоби класифікуються за групами. У зв'язку зі зміною законодавчої бази, ці групи значно змінилися.

Згідно із Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств» №334194-ВР від 28.12.1994 р. (із змінами та доповненнями) передбачено поділ із 01.01.2003 р. основних засобів на наступні групи:

- група 1 - будівлі, споруди, їх структурні компоненти та передавальні пристрої, в тому числі житлові будинки та їх частини (квартири і місця загального користування), вартість капітального покращення землі;

- група 2 - автомобільний транспорт та вузли (запасні частини) до нього, меблі, побутові електронні, оптичні, електромеханічні прилади та інструменти, інше конторське (офісне) обладнання, устаткування та приладдя до нього;

- група 3 - будь-які інші основні фонди, не включені до груп 1,2 і 4;

- група 4 - електронно-обчислювальні машини, інші машини для автоматичної обробки інформації, їх програмне забезпечення, пов'язані з ними засоби зчитування або друку інформації, інші інформаційні системи, телефони (у тому числі сотові), мікрофони і рації, вартість яких перевищує вартість малоцінних товарів (предметів).

У зв'язку з набранням чинності Податкового Кодексу України основні засоби класифікують за такими групами (табл. 1).

Таблиця 1.

Класифікація груп основних засобів та інших необоротних активів і мінімально допустимих строків їх амортизації.

Групи	Мінімально допустимі строки корисного використання, років
група 1 - земельні ділянки	-
група 2 - капітальні витрати на поліпшення земель, не пов'язані з будівництвом	15
група 3 - будівлі, споруди, передавальні пристрої	20, 15, 10
група 4 - машини та обладнання	5
група 5 - транспортні засоби	5
група 6 - інструменти, прилади, інвентар (меблі)	4

Групи	Мінімально допустимі строки корисного використання, років
група 7 - тварини	6
група 8 - багаторічні насадження	10
група 9 - інші основні засоби	12
група 10 - бібліотечні фонди	-
група 11 - малоцінні необоротні матеріальні активи	-
група 12 - тимчасові (нетитульні) споруди	5
група 13 - природні ресурси	-
група 14 - інвентарна тара	6
група 15 - предмети прокату	5
група 16 - довгострокові біологічні активи	7

Вся сукупність основних засобів та інших необоротних активів для цілей оподаткування поділена на 16 груп. Ця класифікація має враховуватись платником податку при застосуванні методів амортизації та розрахунку норм амортизації. Виходячи з перелічених у цьому пункті груп, законодавець визначив, що йдеться про матеріальні необоротні активи. Слід зазначити, що наведена класифікація основних засобів та інших необоротних активів, майже повністю повторює класифікацію основних засобів, наведену в п. 5 П(С)БО 7 «Основні засоби», та назви субрахунків синтетичних рахунків 10 «Основні засоби» та 11 «Інші необоротні матеріальні активи» згідно з Планом рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій, затвердженим наказом Міністерства фінансів України від 30.11.1999 № 291 (далі – Інструкція № 291). Таким чином, для цілей оподаткування платником податку при класифікації основних засобів та інших необоротних активів за групами, згідно з вимогами п. 145.1, за основу мають братися дані про розподіл цих активів за субрахунками в бухгалтерському обліку.

ІСТОРИЧНА РЕТРОСПЕКТИВА МЕТОДИКИ СКЛАДАННЯ БУХГАЛТЕРСЬКОГО БАЛАНСУ

Шерстюк Я.А., ОКР «Магістр» *

*Науковий керівник – Плаксієнко В.Я., д.е.н., професор

У зв'язку з реформуванням вітчизняного бухгалтерського обліку на засадах міжнародної гармонізації та стандартизації до Балансу та інших форм фінансової звітності було внесено значні зміни. Ось чому виникає необхідність у поглибленому дослідженні та порівнянні історичних та сучасних підходів до структури та методики складання Балансу.

Питанням змісту, форми та методики складання Балансу значну увагу приділяли багато відомих дослідників: І.Ф. Шер, І.П. Руссіян, О.П. Рудановський, М.С. Лунський, Ф.Ф. Бутинець, Ю.А. Верига, О.А. Дубінін, Ю.А. Кузьмінський, Т.Г. Маренич, М.Я. Остап'юк, В.В. Сопко.